

2016. április 3. – Isteni Irgalmasság vasárnapja (Húsvét 2. vasárnapja)

Amikor a hét első napján (húsvétvasárnap) beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett, és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek!” Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” E szavak után rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot.”

A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Iker, nem volt velük, amikor Jézus megjelent nekik. Később a tanítványok elmondták neki: „Láttuk az Urat.” De ő így szólt: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem érintem ujjaimat a szegek helyéhez, és nem tapintom meg kezemmel oldalát, én nem hiszem!”

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Tamásnak pedig ezt mondta: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd a kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és érintsd meg oldalamat! Ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás így válaszolt: „Én Uram, én Istenem!” Jézus ezt mondta neki: „Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” Jézus még sok más csodajelet is művelt tanítványai szeme láttára, de azok nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezeket viszont megírták, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.

Jn 20,19-31

Kedves Testvérek!

Irgalmasság éve, Irgalmasság vasárnapja van. Nem az a cél, hogy Isten irgalmát megértsük, hanem hogy megérintsen, közel férközzön hozzánk az, aki az egész lényünket megszólítja.

Első hallásra az ember azt gondolná, hogy az irgalmasság olyan cselekedet, amikor valaki lehajol, segítséget nyújt, esélyt, lehetőséget kínál annak, aki a perifériára szorul, aki tehetetlen, aki nem tud önmagáért tenni. Valami ilyesmiről van szó, hiszen erre gondolunk, de hogy valójában mi az irgalmasság, azt mi nem tudjuk. Isten maga az irgalmasság. Csak tőle tanulhatjuk el a szeretetnek ezt a titkát.

Isten önmagát az irgalmas cselekedetekben formálta először emberivé: úgy szeret minket, ahogy az anya gyermekét. Amikor irgalmat gyakorol, akkor nem valamit ad – egy kis esélyt, falatka kenyeret, darabka életet, stb. –, hanem önmagát adja nekünk. Ám, hogy ezt megtehesse, ahhoz előbb az embert önmagához kell emelnie. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy Istennél minden

lehetséges. Az is, hogy egy véges, halandó teremtménynek odaajándékozhasssa önmaga végtelen életét. Ez a keresztség misztériuma: Krisztussal együtt meghalunk, hogy vele együtt föltámadjunk, és Istenben éljünk.

Mindez hogy néz ki a hétköznapiakban? Először is tegyük föl a kérdést: lehet-e nekem, neked, bárkinek igaza? Ez csak akkor lehetséges, ha a saját igazságomat kiszakítom az élet egészéből. Az igazsággal az a probléma, hogyha most nekem igazam van, és pontosan belátom, hogy miért is van igazam, akkor mi lesz, ha holnap én fogom elkövetni azt, amit most igazságtalannak tartok? Az igazságot keresve az ember eszközzé válik. De eszközzé kell válni, mert sötétségben élünk, és csak az igazság gyűjthet egy kis fényt, világosságot, hogy közeledni tudjunk egymáshoz. Ezért tehát amikor az ember elkezd keresni az igazságot, akkor nem az a lényeg, hogy önmaga igazságát hajszolja, hanem, hogy megnyíljon a fénynek. Miért annyira fontos ez? Azért, mert amikor az ember az igazságot kutatja, túllép önmagán. Miként az eszköz, mely önmagában semmi. Egy véső, egy kalapács nem önmagáért van, hanem hogy általa létrehozzunk valamit. Az igazság keresése úgy tesz eszközzé, hogy közben valami létrejön bennem. Péter első levelében azt olvassuk, hogy az igazság megszólítja a *szívemben* (a rejtekben) *élő embert*. Ma úgy mondanánk, hogy az igazi, rejtett éneket szólítja meg, vagy másként: az igazság a személyemhez szól.

Azonban a szívem rejtekében élő emberhez kizárólag Isten tud szólni a lelkiismeret szavával. Amikor tehát eszközzé teszem önmagam az igazság keresésében, akkor kiszolgáltatom magamat a lelkiismeretemnek. Mivel azonban a lelkiismeret – *szüneidésis* – jelentése: *együtt tudni*, éppen ezért úgy leszek eszközzé, hogy mindenkire figyelek. Azaz, mindenki mondhat nekem valami olyat, ami az életemet befolyásolhatja, alakíthatja. De nyilvánvalóan én is ugyanígy tehetek. Ezért az igazság megélésében az egész emberi nemet kezdjük formálni, pontosabban azokat, akik megnyílnak, hogy a *szívük rejtekében élő ember* szóhoz tudjon jutni. A lelkiismeretünk arról árulkodik, hogy a legrejtettebb énünk – életünk – nem rólunk szól. Abban a pillanatban, amikor a lelkiismeretünkre hallgatva élünk, kiderül, hogy meg kell nyílnunk, mert az életünk mindenkinek szóló ajándékká kell, hogy legyen.

Jézus azt mondja: amikor egy pohár vizet adsz az én nevemben, azt nekem adod. Mit jelent ez a fönt mondottak értelmében? Annak a fölismerését és belátását, hogy amikor irgalmas szeretettel ezt teszem, akkor a pohár vizet és a szomszédját is Istenhez emelem. A pohár vizet ugyanis annak a Krisztusnak adom, aki az Istennél van. Következésképp: minden irgalmas cselekedetben a világot Istenhez emelem. Minél több irgalmas cselekedetet viszek végbe, annál több dolgot emelek föl Őhöz. Amit igalomból fölemelek, azt ő magához emeli és átjárja, hogy ő legyen bennük. Itt minden lehetségessé válik. Egy pohár víz átformálhatja valaki életét. A mi irgalmunk által azt az Istent ismerheti meg, aki az Ószövetségben már emberivé formálta a cselekedeteit. Az irgalmas szeretet cselekedeteiben fölismerheti a hozzá lehajló misztériumot. Rádöbbenhet arra,

hogy a cselekedeteinkben egy egészen más valóság közeledik hozzá. A legkisebb irgalmas szeretet elindíthatja a rejtekében élő embert, hogy jöjjön a fényre, hogy életre keljen, és kezdjen figyelni az odafönt valókra.

Irgalmas cselekedetek nélkül a világ szétesne, darabjaira hullna. Ha pedig azt mondjuk, hogy ez egy irgalmatlan világ, akkor ezzel arra utalunk, hogy Istennek nincsenek eszközei, akik keresnék az igazságot, a fényt, aki által önmaga megformált (irgalmas) szeretetét oda tudná kínálni az embereknek.

Arra vagyunk meghívva, hogy megnyíljunk a szívünkben, hogy Isten föl tudjon emelni minket, és velünk együtt mindazt, amit Isten általunk akar a világnak nyújtani.

Amen.